

באו זה לא כבר

New Arrivals

אולגה קונדינה, איזבלה וולובניק, אלונה רודה, אפרת חכימי, בעז נוי
זויה צ'רקסקי, זמיר שץ, טל שוחט, יעל ורטהיים סואן, ליאת אלבלינג
נוי ותמיר, רוני לנדה, רחל קיני

26.9.25 - 10.7.26 | אוצרת: מיה פרנקל טנא

אדריאנו פדרוסה (Pedrosa), אוצר הביאנלה בוונציה לשנת 2024, העניק לה את הכותרת "זרים בכל מקום" והסביר כי בחירה זו משקפת מציאות שבה הגירה, נוודות ופליטות הן מצב קיומי עבור מיליוני בני אדם. לדבריו, לצירוף "Foreigners Everywhere" משמעות כפולה: בכל מקום נפגוש זרים, אך גם כל אדם, לא משנה היכן, הוא במובן מסוים תמיד זר. התערוכה הנוכחית מתכתבת עם רעיונות אלה בהקשר המקומי ומציעה מנעד פרשנויות למושג הזרות. במובנה המיידי, הכותרת **New Arrivals**, השאולה מעולמות המסחר והשיווק, מתייחסת לעבודות חדשות, שחלקן נוצרו מחוץ לישראל ואחרות הוצגו לאחרונה בתערוכות בעולם. ברובד נוסף היא מפנה אל תנועת האמנים מישאל ואליה, ואל האופן שבו הם מתבוננים בסביבתם החדשה-ישנה.

בציוריה של **זויה צ'רקסקי** מופיעים אגמים קפואים ורחובות מושלגים. במבט ראשון הם עשויים להיראות כהמשך ל"נוף הסובייטי" המזוהה עם יצירתה, אלא שכאן הם מתארים את מפגשיה הראשונים עם נופיה של מדינת ניו יורק, מקום מושבה בשנתיים האחרונות. גוף העבודות *Flora*, של **אפרת חכימי** כולל חמישים מיני פרחי בר "ארץ-ישראליים" העשויים במגזרות נייר עדינות ומינימליסטיות, המתכתבות עם מגדירי צמחים ועם זיכרון נוסטלגי של פרחים מיובשים באלבום. חכימי, הפועלת בשנים האחרונות בניו יורק, הציגה את הסדרה בשלמותה בשיקגו; במסגרת התערוכה חקרה את ההיסטוריה של שמות הפרחים בעברית, בערבית ובאנגלית, ואת האופן שבו פעולת השיום משקפת מהלכים אידיאולוגיים של ניכוס ושל ביסוס זיקה למקום.

בניגוד כמעט מוחלט, פסלי הפרחים של **רוני לנדה** נוצרו עבור תערוכה בין-לאומית שהוקדשה לדמותה של ג'וזפין בייקר והוצגה לאחרונה בפריז. שנים-עשר הפרחים שיצרה מוקדשים ל"שבט הקשת בענן" - כך כינתה בייקר את הילדים שאימצה, שכל אחד מהם היה ממוצא אחר. כל פרח נושא את שמו של אחד הילדים ויוצר זיקה בין זהותו למאפייניו הפיזיים של הפרח. נדמה כי הייצוג הכפוי מציע הרהור אירוני על פוליטיקת הזהויות.

התבליט *Landlords* של **נוי ותמיר** נע על הציר שבין עבר להווה; שפתם החזותית מרפררת לתרבויות עתיקות ולממצאים ארכאולוגיים מן המזרח הקדום (למשל תבליטים אשוריים המתארים אלים, מלכים, מבצרים ומלחמות), אך משלבת בהם רפרנסים מעולמות משחקי המחשב והמרחב הדיגיטלי. היקום שהם בוראים גברי, אלים ורווי מאבקי כוח ושליטה, בעוד שהקרמיקה - חומר עדין ושברירי - מדגישה דווקא את פגיעותו של הגוף הקוויירי, הנוכח תדיר בעבודותיהם.

בסדרת עבודות גואש על נייר שנוצרו בשנה האחרונה, מתאר **זמיר שץ** ילדות והתבגרות מדומיינות בתימן (ארץ מוצאה של אמו) ובאי הקסום סוקוטרה. אלא שבמציאות, האי הנתון לשליטת תימן, רחוק מתפיסת "גן העדן האקזוטי" של התייר המערבי; בכפרים אין תשתיות חשמל ומים, והתושבים המקומיים חיים בצל מלחמה מתמשכת ומאבקי שליטה. בחשבון האינסטגרם של האמן העבודות מוצגות כמעין יומן, ומייצרות סיפור אוטוביוגרפי שנע בין מציאות לבדיון, בין ילדות לבגרות, ובין תימן לישראל.